

Una bossa de cireres

El camí comença a tocar del pont de Fontajau i va paral·lel al marge dret del Ter, aigües amunt. Travessa les hortes de Santa Eugènia i arriba a les Deveses de Salt. És un passeig panoràmic que il·lustra bé els temps que vivim, un mosaic d'imatges que expliquen el que ens està passant; i ens allibera. A l'inici del camí, a l'esquerra, unes parcel·les a punt per a la construcció s'omplen de bardisses. També creixen vigorosament a la dreta, a la zona d'aiguamolls creada artificialment arran de riu, una idea benintencionada que costarà mantenir. Un petit rètol clavat a la tanca d'una de les primeres hortes diu: "Cargols, truca si vols", i a sota un número de mòbil. És la publicitat directa i efectiva (sense taxa ni indicació de si el preu serà amb IVA) d'un dels productes que surten d'aquesta gran extensió d'hortes que aquí comença, un gran tresor per a una zona urbana de tanta densitat.

Des d'hortolans "de tota la vida" fins als darrers nouvinguts treballen entre regues i recs, els primers en espais ben tancats i dotats de barraca, els últims en llocs marginals de límits inexistents. La xarxa de recs, amb aigua abundant, permet aprofitar fins al darrer pam d'aquest territori que és essencial per a l'economia de tantes famílies. Una dona negra, amb una criatura penjada a l'esquena, rega amb la mà una planta insignificant, mentre a pocs metres un avi vigila els nêts sense deixar de fer anar el tràmec. Hortolans de tota mena treballen sense fer cas de la corrua de persones que passegen o corren pel camí. Tampoc veuen els ciclistes que pedalen amb força i concentrats, ni aquells altres més tranquils que semblen forasters vinguts de molt lluny, i que ho miren tot amb atenció.

Es diria que la crisi ha fet créixer el nombre de persones que, sàviament, aprofiten l'excedent de temps lliure per fer esport i posar-se en forma. Els uns i els altres poden seguir avançant fins que el camí passa per sota l'autopista, ara ja amb els talussos refets després de les obres d'ampliació. A dalt, vehicles de tota mena desplacen persones i mercaderies en una lluita inútil contra el temps i la distància. A baix el ritme de la vida segueix a pas tranquil, com ha de ser. Trobar satisfacció en les coses més senzilles, seguir il·lusionats i compartir és una bona manera de seguir el camí. Entre els arbres de la devesa i les tanques dels horts, un home camina amb una bossa de cireres a la mà. Somriu, potser imaginant com el rebran quan arribi a casa.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 04-06-2012 Pàgina 12

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/7-vista/8-articles/546722-una-bossa-de-cireres.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesOpini%C3%B3&utm_source=rss&utm_medium=mesOpini%C3%B3&utm_campaign=rss